

РЕШЕНИЕ

№ 4553

гр. София, 14.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 180 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: АСПАРУХ ЕМ. ХРИСТОВ

при участието на секретаря ПАОЛА ЦВ. РАЧОВСКА
като разгледа докладваното от АСПАРУХ ЕМ. ХРИСТОВ Гражданско дело
№ 20221110169854 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по подадена от „Д.Т.“ ЕООД искова молба и уточняваща такава, насочена против „Т.С.“ ЕООД, с която са предявени обективно кумулативно съединени иски претенции с правно **основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД във вр. с чл. 372, ал. 1 ТЗ, вр. чл. 1, т. 1 от Конвенция за договора за международен автомобилен превоз на стоки /CMR/ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД** за осъждане на ответника да заплати сумите както следва: **3 615, 26 лв.** – непогасен остатък за услуга – извършен транспорт, за което е издадена Фактура № 50/11.11.2020 г., ведно със законна лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателно изплащане на сумата и **756,20 лв.** – мораторна лихва върху претендираното възнаграждение за периода от 27.11.2020 г. до 19.12.2022 г.

В срока за отговор, по реда на чл. 219, ал. 3 ГПК, е предявен обратен иск с правно основание **чл. 79, ал. 1 ЗЗД във вр. с чл. 372, ал. 1 ТЗ** от „Т.С.“ ЕООД срещу „Л.Б.Е.И.“ ЕООД с искане да се постанови решение, с което ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от **3 615,26 лева** – неизплатени задължение по договор за превоз, за която сума са издадени индивидуализираните в исковата молба по обратния иск фактури, ведно със законната лихва от дата на предявяване на обратния иск до окончателно изплащане.

Ищецът по главния иск „Д.Т.“ ЕООД извежда съдебно предявените си права при твърдения, че на 05.11.2020 г. ответникът е отправил до него заявка за транспорт с искане да бъде извършен транспорт на товари с направление от България до Германия и Белгия. Договореното навло било определено от страните на стойност от 3 900 лв. без ДДС. Транспортът на товарите по заявката бил осъществен от ищеца, с влекач с рег. номер СВ****ВМ и ремарке с рег. номер СВ****ЕА, като товарът предназначен за Германия 94424, с получател L.F.G. - алуминиеви остъклени прозорци, бил натоварен на 06.11.2020 г. в гр. Русе. Товарът бил опакован, натоварен и подреден в ремаркетото от служителите на дружеството изпращач - „Л.Б.Е.И.“ ЕООД. След натоварването на стоките, шофьорът на ищеца укрепил товара с колани и потеглил по маршрута си. Товарът бил доставен от ищеца на 10.11.2020 г., като същият бил разтоварен на адрес в гр. Арнсторф, Германия. При доставката на товара в Германия и след отваряне на

ремаркетото, товарът бил в същото положение и състояние, в което е бил натоварен и подреден от изпращача. Получателят чрез свои служители, извършил разтоварване на стоките, като едно от палетата, след разтоварването му и поставянето му на плаца, паднало в присъствието на шофьора на ищеца. Била извършена проверка на товара, след която получателят на стоката вписал в товарителницата (CMR), че има повредени стоки, без да посочва в какво се изразяват. Ищецът твърди, че ако е имало повреда на част от стоките, то същите са възникнали в резултат на падането на едно от палетата на плаца, след разтоварването му от камиона, а не по време или в резултат на извършения транспорт. Излага, че е издал на ответника, в качеството му на възложител на извършения транспорт, фактура № 50/11.11.2020 г. на стойност 4 680,00 лв. с ДДС. На 21.11.2020г. ответникът го информирал по имейл, че е получено уведомление за щета от изпращача на стоките, а няколко дни по-късно предявил претенция към ищеца за щети по извършения транспорт до Германия на стойност 2 032,45 евро. След получаване на претенцията, управителят на ищцовото дружество се свързал с изпращача на товара, като в телефонен разговор, а впоследствие и по имейл от 24.11.2020 г., изложил фактите и обстоятелствата свързани с опаковането, натоварването, транспорта и разтоварването на товара, като го информирал и за възникналия инцидент с падналото след разтоварване на плаца пале. Сочил, че на 16.12.2020 г. е получил от ответника изявление за прихващане, с което ответното дружество заявило, че е извършило прихващане с негово вземане в размер на 3 615,26 лв., представляващо „неустойка с обезщетителен характер по договор за транспорт“, а разликата над 3 615,26 лв. до пълния размер, т.е. сумата от 1064,74лв., била платена по банков път на 15.12.2020 г. Срещу така полученото изявление за прихващане, ищецът възразил. Излага, че изявлението за прихващане е недействително, респ. че същото не е произвело целения правен резултат, тъй като не били налице предпоставките за това - ликвидност и изискуемост на две насрещни вземания. С оглед на частичното плащане в размер на 1 064,74 лв., извършено на 15.12.2020 г., претендира остатъка от 3 615,26 лв. Аргументира, че ответникът е изпаднал в забава за заплащане на процесната сума 14 дена след получаване на услугата, поради което претендира мораторна лихва за периода от 27.11.2020 г. до 19.12.2022 г. Моли съда да уважи предявения иск. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба. Ответникът оспорва дължимостта на процесните суми и сочи, че възнаграждението за превоза е погасено чрез извънсъдебно прихващане. Не оспорва, че е подал заявка от 05.11.2020 г. за процесния превоз и че същият е осъществен, в това число не оспорва и размера на уговореното навло, за което била издадена и фактура от ищеца № 50/11.11.2020 г. Не оспорва, че е извършил и частично плащане на 15.12.2020 г. Твърди, че е уведомил ищеца за извършено прихващане с неустойка в размер на 3 615,26 лева, дължима поради лошо изпълнение на договора за превоз. Твърди, че в процесната товарителница е вписана забележка „повредени стоки“. Излага, че е изпратил на ищеца точни документи за щетата и нейния размер. Навежда доводи в насока, че щетата е настъпила по време на транспорта, поради това, че ищецът не изпълнил задълженията си по укрепване на товара. Твърди, че щетите са в размер на 3 615,26 лева, за която сума сочи, че е бил задължен от изпращача. Прави възражение за прихващане с негово насрещно вземане в размер на 3 615,26 лева, представляващо неустойка по договора за превоз. Развива подробни съображения в насока, че съгласно правилата на Конвенцията, обезщетението дължимо при повреден товар, възлиза на сумата от 5 440,18 лева. Релевира възражение за изтекла погасителна давност. Оспорва и претенцията за мораторна лихва.

В исковата молба, с която е предявен обратния иск, ищецът по обратния иск е изложил твърдения, че по време на процесния превоз са настъпили щети, за което изпращачът „Л.Б.Е.И.“ ЕООД отправил рекламация с претенция за изплащане на обезщетение за вредите, причинени от превоза на стойност 3 615,26 лева, която сума се твърди, че е прихваната от ответника от следните фактури: № 0000023219/12.11.2020 г.

на стойност 2 760,00 лева - навло за процесния превоз; № 0000023463/03.12.2020 г. на стойност 720,00 лева, № 0000023464/03.12.2020 г. на стойност 3 360,00 лева и № 0000023579/ 11.12.2020 г. на стойност 4 800,00 лева. Ответникът по обратния иск бил прихванал сумата от 1 173,50 лева по негов протокол за прихващане от 23.12.2020 г. /за друг извънпроцесен превоз/, като на 19.01.2021 г. извършил плащане само в размер на 6 851,24 лева по посочените по-горе четири фактури. Така след извършеното плащане на 6 851,24 лева и прихващането от 1 173,50 лева, ответникът дължал по тези фактури сумата от 855,26 лева. Според ищеца по обратния иск ответникът е удържал сумата от 855,26 лева, съставляваща неплатен от него остатък по горните три фактури и я е прибавил към стойността на неплатената изцяло фактура № 0000023219/12.11.2020 г. - 2 760,00 лева и така задържал сумата 3 615,26 лева, колкото била претендираната от него щета по процесния превоз. Моли съда в условията на евентуалност да осъди ответника по обратния иск да заплати сумата от 3 615,26 лева - главница, представляваща сбор от неплатени суми по фактури № 0000023219/12.11.2020 г., 0000023463/03.12.2020 г., 0000023464/03.12.2020 г. и 0000023579/ 11.12.2020 г., ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на обратния иск до окончателното изплащане.

В срока за отговор на исковата молба, такъв е постъпил от ответника по обратния иск. Ответникът оспорва дължимостта на сумата от 3 615,26 лева и подробно аргументира, че е прихваната със задължения на ищеца по обратния иск. Поддържа също и че ищецът е признал извънсъдебно дължимостта на сумата от 3 615,26 лева. Не оспорва, че са издадени следните фактури: Фактура № 0000023219/12.11.2020 г. на стойност 2 760,00 лева с ДДС; фактура № 0000023463/03.12.2020 г. на стойност 720,00 лева с ДДС; фактура № 0000023464/03.12.2020 г. на стойност 3 360,00 лева с ДДС; фактура № 0000023579/ 11.12.2020 г. на стойност 4 800,00 лева с ДДС. Сочи, че е издал сметки за обезщетение, както следва: № 1 от 09.12.2020 г. на стойност 3 615,26 и № 2 от 23.12.2020 г. на стойност 1 173,50 лева. С оглед така изложеното твърди, че е прихванал: от Фактура № 0000023219/12.11.2020 г. на стойност 2 760,00 лева с ДДС – със сметка № - 1 2 760 лева; от фактура № 0000023463/03.12.2020 г. на стойност 720,00 лева с ДДС – не е прихващал; от фактура № 0000023464/03.12.2020 г. на стойност 3 360,00 лева с ДДС – със сметка № 1 - 855,26 лева и от фактура № 0000023579/ 11.12.2020 г. на стойност 4 800,00 лева с ДДС – със сметка № 2 – 1 173,50 лева. След извършените прихващания, дължимият остатък по четирите фактури възлизал на сумата от 6 851,24 лева, която сума била платена на 19.01.2021 г. /което обстоятелство не е спорно/.

Съдът, като съобрази доводите на страните, материалите по делото и закона, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството по делото е образувано по подадена от „Д.Т.“ ЕООД искова молба и уточняваща такава, насочена против „Т.С.“ ЕООД, с която са предявени обективно кумулативно съединени искиви претенции с правно основание **чл. 79, ал. 1 ЗЗД във вр. с чл. 372, ал. 1 ТЗ, вр. чл. 1, т. 1 от Конвенция за договора за международен автомобилен превоз на стоки /CMR/ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.**

В срока за отговор, по реда на чл. 219, ал. 3 ГПК, е предявен **обратен иск с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД във вр. с чл. 372, ал. 1 ТЗ** от „Т.С.“ ЕООД срещу „Л.Б.Е.И.“ ЕООД.

По исковете с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД във вр. с чл. 372, ал. 1 ТЗ, вр. чл. 1, т. 1 от Конвенция за договора за международен автомобилен превоз на стоки /CMR/ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, предявени от „Д.Т.“ ЕООД против „Т.С.“ ЕООД.

Договорът за превоз е неформален и консенсуален. Основните му параметри – страни, дата, място на товарене и разтоварване, вид и тегло на превозната стока, могат да се установяват с всички допустими от процесуалния закон доказателствени

средства.

За основателността на заявената искова претенция в тежест на ищеца е да докаже по делото пълно и главно следните обстоятелства: наличието на договорни правоотношения между страните, възникнали по силата на договор за международен транспорт, включително изпращането от ответника на заявка за извършване на международен транспорт и потвърждаването ѝ от страна на ищеца, което да е достигнало до ответника, по силата на който договор за дружеството-ищец да е възникнало задължение да извърши превоз на товари, а за ответника – да заплати възнаграждение за извършения превоз; пълното и точно изпълнение от страна на ищцовото дружество на възложения му превоз; размер на договореното възнаграждение и настъпването на падежа за заплащането му.

При установяване на горните обстоятелства в тежест на ответника да докаже по делото погасяване на вземането, както и формулираните възражения, че товарът е увреден по време на превоза.

По възражението за изтекла погасителна давност, в тежест на ищеца е да докаже наличието на обстоятелства, водещи до спиране и/или прекъсване на давността.

По възражението за прихващане с правно основание чл. 17 от Конвенцията за договора за международния автомобилен превоз на стоки във вр. с чл. 74 вр. чл. 79 ЗЗД в тежест на ответника е да докаже, сключен с ищеца превозен договор, настъпили щети на превозвания товар – увредени 8 броя стъклопакета и наличие на негово насрещно вземане в размер на 3 615, 26 лв., представляващо неустойка за лошо изпълнение на Договор за превоз, сключен с „Д.Т.“ ЕООД.

С доклада по делото, не оспорен от страните, съдът е обявил за безспорни и ненуждаещи се от доказване следните обстоятелства, а именно: че на 05.11.2020г. „Т.С.“ ЕООД, е отправило до „Д.Т.“ ЕООД заявка за транспорт с искане да бъде извършен транспорт на товари с направление от България до Германия и Белгия; че е било договорено навло на стойност от 3 900 лв. без ДДС или 4680.00 с ДДС; че транспортът на товарите по заявката е бил осъществен от „Д.Т.“ ЕООД, от влекач с рег. номер СВ****ВМ и ремарке с рег. номер СВ****ЕА, като товарът е бил натоварен на 06.11.2020 г. в гр. Русе; че товарът е бил доставен от „Д.Т.“ ЕООД на 10.11.2020 г.; че за процесния превоз „Д.Т.“ ЕООД е издал фактура № 50/11.11.2020 г. на стойност 4 680,00 лв. с ДДС; че „Т.С.“ ЕООД е извършило частично плащане по банков път на сума в размер на 1 064,74 лв. на 15.12.2020 г., по процесната фактура, както и че неизплатената част възлиза в размер на 3615.26лв.

Обявените за безспорни и ненуждаещи се от доказване факти и обстоятелства намират опора в приобщените по делото писмени доказателства, в частност – заявка за транспорт / л. 8/, CMR /л. 10/, фактура № 50/11.11.2020г. /л. 7/ и др.

Принципен отговор на въпроса за значението на фактурата като доказателство за сключения между страните договор, неговото изпълнение и наличието на основание за плащане на уговорената в договора цена е даден с множество решения на ВКС - решение № 96/26.11.2009 г., по т. д. № 380/2008 г., I т. о. на ВКС; решение № 30/08.04.2011 г., по т. д. № 416/2010 г., I т. о. на ВКС; решение № 118/05.07.2011 г., по т. д. № 491/2010 г., II т. о. на ВКС; решение № 42/2010 г., по т. д. № 593/2009 г., II т. о. на ВКС, решение № 211/30.01.2012 г., по т. д. № 1120/2010 г., II т. о. на ВКС; решение № 109/07.09.2011 г., т. д. № 465/2010 г., II т. о. на ВКС; решение № 92/07.09.2011 г., по т. д. № 478/2010 г., II т. о. на ВКС, решение № 46/27.03.2009 г. по т. д. № 546/2008 г., II т. о. на ВКС; решение № 252/03.01.2013 г. по т. д. № 1067/2011 г., II т. о. на ВКС; решение № 20/25.03.2013 г. по т. д. № 206/2012 г., I т. о. на ВКС; решение № 114/26.07.2013 г. по т. д. № 255/2012 г., I т. о. на ВКС; решение № 103/11.07.2014 г. по т. д. № 2334/2013 г., II т. о. на ВКС и решение № 46/06.04.2017 г. по гр. д. № 60140/2016 г., I г. о. на ВКС и др. В цитираната трайна практика на ВКС еднозначно е обосновано становището, че фактурите отразяват възникналата между страните

облигационна връзка и осчетоводяването им, включването им в дневника за покупко - продажби по ДДС и ползването на данъчен кредит по тях по см. на ЗДДС, представлява недвусмислено признание на задължението и доказва неговото съществуване. Последното е включително и когато същата не съдържа всички изискуеми по ЗСч реквизити.

Не е спорно по делото, че издадената от ищеца Фактура № 50/11.11.2020г., е получена от ответното дружество, като по същата „Т.С.“ е извършил частично плащане на сумата 1 064,74 лв. на 15.12.2020 г., като неизплатената част възлиза в размер на 3615.26лв.

Извършеното частично погасяване на претенция на ищеца от страна на ответното дружество представлява изявление, съдържащо неизгодни за ответника факти. Изявлението на страната по делото, което съдържа неизгодни за нея факти, релевантни за спорното право, има характер на признание и се явява важно доказателствено средство. Когато признанието води до съвпадане на фактическите твърдения на двете спорещи страни това е указание за тяхната истинност. Признанието има доказателствено значение, затова съдът преценява признанието, с оглед на всички обстоятелства по делото - чл. 175 ГПК / в този смисъл Решение № 98 от 21.03.2011 г. на ВКС, IV г.о., по гр.д. № 952/2010 г./ По изложената аргументация следва извода, че с извършеното частично плащане ответното дружество прави извънсъдебно признание на елементите от фактическия състав на заявената искова претенция с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД във вр. с чл. 372, ал. 1 ТЗ, вр. чл. 1, т. 1 от Конвенция за договора за международен автомобилен превоз на стоки /CMR.

По изложените съображения следва извода, че ответното дружество дължи на ищеца неизплатената част от уговореното възнаграждение по договора за превоз в размер на 3 615, 26 лв. – непогасен остатък за услуга – извършен транспорт, за което е издадена Фактура № 50/11.11.2020 г.

При този извод следва да бъде разгледано релевираното от ответника възражение, че вземането на ищеца е погасено по давност.

Страните по делото са търговци и правоотношенията им се основават на договор за превоз на товар. Касае се за международен превоз на стоки по шосе.

По въпроса кой е приложимият закон - Конвенция за договора за международен автомобилен превоз на стоки (CMR) или Закона за задълженията и договорите при определяне срока на погасителната давност за вземания произтичащи от договор за международен автомобилен превоз на стоки Върховният касационен съд се е произнесъл по реда на чл. 290 ГПК с Решение № 81 от 27.05.2010 г. по т. д. № 851/2009 г. на I т. о., Решение № 249/2011 г. по т. д. № 55/2010 г. на II т. о. и Решение № 66/2011 г. по т. д. № 770/2010 г. на II т. о, в които е прието, че при наличие на международен договор, той изключва приложението на вътрешното право, освен ако не е налице регламентирано изключение или липса на уреждане на конкретни правоотношения в договора.

Макар да няма възражения в този смисъл следва да се подчертае, че съгласно чл. 1 от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки (CMR), ратифицирана с Указ № 1143 от 29.07.1972 г. /ДВ, бр. 61 от 05.08.1977 г. /, в сила за България от 18.01.1978 г., тази конвенция се прилага за всеки договор за автомобилен превоз на стоки с превозни средства срещу заплащане, когато мястото на приемане на стоката за превоз и предвиденото място за доставянето ѝ, така както са посочени в договора, се намират в две различни държави, от които поне една е договаряща страна. Тази конвенция като международноправен източник на правни норми е влязла в сила за Република България съгласно предвидените в чл. 43, § 2 от същата условия, поради което следва да намери приложение към възникналите правоотношения по договор за автомобилен превоз на стоки с международен елемент.

Съгласно практиката на ВКС, обективизирана в Решение № 81 от 27.05.2010 г. на

ВКС по т. д. № 851/2009 г., I т. о., ТК; Решение № 62 от 25.01.2002 г. на ВКС по гр. д. № 891/2001 г., **срокът на погасителната давност за превозно възнаграждение по договор за международен превоз на стоки по шосе е този по чл. 32, ал. 1, б. "в" от Конвенцията** относно договора за международен превоз на стоки по шосе и началото му се поставя от датата на сключване на превозния договор. Давността е въпрос по същество на спора.

В чл. 32 от Конвенция за договора за международен автомобилен превоз на стоки (CMR) е регламентирано, че *„Исковете, свързани с превози, подчинени на тази конвенция, се погасяват с изтичането на едногодишен давностен срок. Обаче в случай на измама или на грешка, приравнена към измама според закона на сезирания съд, давността е три години.*

Давностният срок тече: а) в случай на частична липса, повреда или забава – от деня, в който стоката е била доставена; б) в случай на цялостна липса – от тридесетия ден след изтичане на уговорения срок, а ако не е бил уговорен такъв – от шестдесетия ден от деня на приемането на стоката за превоз от превозвача; в) във всички други случаи – от изтичането на тримесечен срок от датата на сключване на превозния договор.“

В ал. 2 е регламентирано, че *„Писмената рекламация спира давността до деня, в който превозвачът отхвърли писмено рекламацията и върне приложените към нея документи. В случай на частично признаване на рекламацията давността продължава да тече само за останалата спорна част от рекламацията. Доказването на фактите на получаване на рекламацията или на отговора и на връщане на приложените документи е в тежест на страната, която се позовава на тези факти. Следващите рекламации със същия предмет не спират давността.*“

Не е спорно по делото, че процесният договор за превоз е сключен на 06.11.2020г.

От материалите по делото се установява, че „Т.С.“ е отправило писмена рекламация до ищеца „Д.Т.“ на 21.11.2020г. / *рекламационно писмо л. 11 по делото* / , срещу която ищцовото дружество е отправило до ответника писмено възражение, изпратено на 21.12.2020г.

С оглед изложеното съдът намира, че по аргумент от чл. 32, ал. 2 от Конвенция за договора за международен автомобилен превоз на стоки (CMR) погасителната давност не е текла за периода от деня на рекламацията от ответника до 21.12.2020г., на която дата ищецът я е отхвърлил писмено.

От 22.12.2020г. е започнал да тече тримесечния срок по чл. 32, ал. 1, б. "в" от Конвенцията, който срок е изтекъл на 22.03.2021г., като едногодишния срок по чл. 32, ал. 1 от Конвенцията е изтекъл на **22.03.2022г.**

Исковата молба инициирала настоящото производство е депозирана на **22.12.2022г.**, респективно вземането на ищеца за възнаграждение по процесния договор за превоз е погасено по давност, респективно исковата претенция с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД във вр. с чл. 372, ал. 1 ТЗ, вр. чл. 1, т. 1 от Конвенция за договора за международен автомобилен превоз на стоки /CMR/ се явява неоснователна.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

С оглед извода за неоснователност на главния иск, неоснователна се явява и акцесорната претенция с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от 756,20 лв. – мораторна лихва върху претендираното възнаграждение за периода от 27.11.2020 г. до 19.12.2022 г.

По обратния иск.

Обратният иск на подпомаганата срещу подпомагащата страна е една от формите на последващо обективно съединяване на искове в хода на процеса. Обратният иск винаги е евентуален, тъй като се разглежда само, ако бъде постановено неблагоприятно решение по делото за подпомаганата страна /Решение № 1389/10.01.94 г., по гр. д. № 655/93 г., на V г.о./. Това следва изрично от естеството на претенцията, без да е нужно подпомаганата страна да е заявила изрично, че предявява иска си при условията на евентуалност.

С оглед извода за неоснователност на главния иск не е настъпило процесуалното условия за разглеждане на предявения при условията на евентуалност обратен иск, респективно същият не следва да бъде разглеждан.

По разноските:

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал. 3, вр. ал. 8 ГПК, ищецът по главния иск – „Д.Т.“ ЕООД, следва да заплати на ответника по главния иск – „Т.С.“ ЕООД, разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на **100.00лв.**

Процесуалноправната разпоредба на чл. 78, ал. 10 ГПК не намира приложение, когато против третото лице е предявен обратен иск от ответника, каквато хипотеза е налице в процесния случай. В този случай дори този иск да не е бил разгледан, третото лице по обратния иск е ответник и следва да организира защитата си за да избегне неблагоприятен за себе си резултат. Вярно е, че по обратния иск няма постановен резултат, с оглед на който да се присъдят разноски, но ситуацията е аналогична на прекратяване на делото, в който случай ответникът също има право на разноски при условията на чл. 78, ал. 2 ГПК / в този смисъл *Определение № 85 от 15.02.2013 г. на ВКС по гр. д. № 940/2012 г., I г. о., ГК, Определение № 76 от 28.01.2015 г. на ВКС по ч. гр. д. № 6734/2014 г., IV г. о., ГК/*

По изложените съображения при не настъпване на процесуалните предпоставки за разглеждане на евентуалния обратен иск, разноските на ответника по него следва да се поставят в тежест на ищеца по този иск.

Водим от гореизложеното, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, „Т.С.“ ЕООД следва да заплати на ответника по обратния иск „Л.Б.Е.И.“ ЕООД, сумата от **794.40лв.** - адвокатско възнаграждение с включен ДДС.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Д.Т.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: /адрес/, срещу „Т.С.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: /адрес/, **искови претенции с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД във вр. с чл. 372, ал. 1 ТЗ, вр. чл. 1, т. 1 от Конвенция за договора за международен автомобилен превоз на стоки /CMR/ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумите както следва: **3 615, 26 лв.**** – неизплатена част на дължимо се възнаграждение по договор за международен превоз на стоки от Република България до Република Германия, за която сума е издадена Фактура № 50/11.11.2020 г., ведно със законна лихва от датата на подаване на исковата молба – 22.12.2022г. до окончателно изплащане на сумата и **756,20 лв.** – мораторна лихва върху претендираното възнаграждение за периода от 27.11.2020 г. до 19.12.2022 г., **като погасени по давност.**

ОСЪЖДА „Д.Т.“ ЕООД, ЕИК *****, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, да заплати на „Т.С.“ ЕООД, ЕИК *****, сумата от **100.00лв.** – разноски за юрисконсултско възнаграждение по главния иск.

ОСЪЖДА „Т.С.“ ЕООД, ЕИК ***, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, да заплати на „Л.Б.Е.И.“ ЕООД, ЕИК 205640230, сумата от 794.40лв. – разноси за адвокатско възнаграждение с включен ДДС по обратния иск.**

Решението подлежи на обжалване, в двуседмичен срок от връчването му на страните, пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____